

mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013.évi CXXII.törvény (a továbbiakban: Földforgalmi törvény)18.§ (1) bekezdés e) pontjára továbbá a 18.§ (4) bekezdés a) pontja szerint jelöltem meg, azaz olyan földművesként, akinek a lakóhelye vagy a mezőgazdasági üzemközpontja legalább 3 éve azon a településen van, amelynek közigazgatási határa az adás-vétel tárgyát képező föld fekvése szerinti település közigazgatási határától közúton vagy közforgalom elől el nem zárt magánúton legfeljebb 20 km távolságra van, továbbá családi gazdálkodó, illetve a gazdálkodó család tagja.Hivatkoztam továbbá arra, hogy a [REDACTED] ingatlanok egyéb alátörésű parcelláit a saját családi gazdaságom műveli és abban tulajdonos vagyok.

2. Az adásvételi szerződésre [REDACTED] továbbiakban: alperesi érdekelt) elfogadó nyilatkozatot tett. elővásárlási jogát a Földforgalmi törvény 18.§ (3) bekezdésére és 18.§ (4) bekezdés a) pontjára alapította, mint olyan földműves, aki a [REDACTED] nek a tulajdonosa, továbbá családi gazdálkodó.
3. Az adásvételi szerződés jóváhagyására irányuló eljárásban a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal (a továbbiakban: alperes) beszerezte az illetékes agrárkamara állásfoglalását, amely a felperesre nézve támogató, míg az érdekelt tekintetében nem támogató véleményt adott. Az állásfoglalással szemben a felperes és az érdekelt is kifogást terjesztett elő, melynek folytán Besenyszög Város Önkormányzata Képviselő-testülete határozatával az agrárkamara állásfoglalását megváltoztatta, és a felperessel és az érdekelttel is támogatta a szerződés jóváhagyását. A képviselő-testület a felperes kifogását, mint elkésettet érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Az ezen döntéssel szemben felperes által indított pert a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 5.K.27.272/2015/8-I. számú végzésével megszüntette felperes elállása miatt.
4. A **Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal 573.929/2/2016.számú határozatával** (2016.július 27.) az adásvételi szerződést az érdekelttel hagyta jóvá.
5. A felperes keresete folytán eljáró **Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.K.27.416/2016/9.számú ítéletével** (2017.szeptember 18.) az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. A bíróság ítéletében kifejtette, hogy a Földforgalmi törvény 19.§ (5) bekezdése szerint több föld egybefoglalt vételáron történő eladására akkor kerülhet sor, ha azok egymással szomszédosak vagy egy mezőgazdasági üzemközponthoz tartoznak. Az alperes által hivatkozott egybefoglalt vételár alkalmazhatósága sem az adásvételi szerződésből nem derült ki, de maguk a felek sem adtak elő olyan indokot, mely alapot adott volna annak megállapítására, hogy a szerződéses földeket dologösszességként kívánták átruházni, különös tekintettel arra, hogy a szerződésben valamennyi önálló hrsz-on nyilván tartott föld (illetőség) vételára külön feltüntetésre került. Ezen túlmenően az alperes határozata nem tartalmazta, hogy a Földforgalmi törvény 19.§ (5) bekezdésében foglalt feltételek közül melyik fennállására alapította az alperes a döntését, az egybefoglalt vételár alkalmazásának törvényi feltételei mennyiben állnak fenn. Ahhoz, hogy az egybefoglalt vételár jelen eljárásban alkalmazható legyen, meg kell állapítani, hogy az adásvételi szerződésben szereplő ingatlanok milyen okból képeznek egységet, milyen feltétel alapján tekinthetők

dologösszességnek. A megismételt eljárás során az alperes köteles megvizsgálni, hogy a dologösszesség törvényi feltételei a perbeli esetben fennállnak-e, megállapítható-e, hogy több ingatlan egybefoglalt vételáron került értékesítésre, és döntését köteles okszerűen megindokolni az alperes. (Amennyiben ugyanis a szerződéssel átruházott ingatlanok tekintetében a dologösszesség törvényi feltételei nem állnak fenn, az érdekelt az egyik szerződéses ingatlanban fennálló társtulajdonosi minősége alapján valamennyi szerződéses földre vonatkozó - e jogcímen fennálló - elővásárlási jogára alappal nem hivatkozhatott volna, következésképpen a szerződés vele való jóváhagyása ezen elővásárlási jogcím alapján nem lenne lehetséges.) Az ítéletben az eljáró bíróság kifejtette, hogy a jóváhagyás alapjául szolgáló képviselő-testületi határozat jogszerűsége a továbbiakban nem vizsgálható, mivel ellene a jogorvoslat biztosított volt, mellyel a felperes élt, azonban a bíróság a pert kérelmére megszüntette.

6. A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal 570.435/3/2018. számú – megismételt eljárásban hozott határozatában (2018.március 5.) az adásvételi szerződést az érdekelttel hagyta jóvá.

A határozatában az alperes azt állapította meg, hogy a Földforgalmi törvény 19.§ (5) bekezdésében foglalt, több föld egybefoglalt vételáron történő eladására került sor, az adásvételi szerződésben az ingatlanok vételárának meghatározása során az „összesen 6.000.000.-Ft” vételár a 8 db önálló ingatlan összesített vételárát jelentette annak ellenére, hogy azok egyenkénti vételára is meg volt határozva a szerződésben. Ezért az érdekelt, aki a nyolc önálló hrsz-on nyilvántartott föld közül egy földterületnek (a [REDACTED] nek) a társtulajdonosa, jogosult volt ezen elővásárlási joga alapján az – egybefoglalt vételáron, dologösszességként eladott – mind a nyolc ingatlan megvásárlására.

Tényként rögzítette, hogy a szerződéses földek egymással nem szomszédosak, ezért a Földforgalmi törvény 19.§ (5) bekezdése első fordulata alkalmazása kizárt, ez alapján a szerződéssel érintett több föld egybefoglalt vételáron történő eladására nem kerülhetett sor.

Azonban a 19.§ (5) bekezdés második fordulata alapján a szerződéses ingatlanok dologösszességként való eladása mégis megállapítható, mert az eladók vonatkozásában azok egy üzemközponthoz tartoznak, mivel azok közös hasznóbérlője 2018.december 30-ig egyazon gazdasági társaság volt, így gazdálkodás tekintetében egy mezőgazdasági üzemközponthoz tartozónak minősülnek. Alperes utalt rá, hogy eljárása során ismételten megkereste az agrárkamarát, amely állásfoglalásával a szerződés jóváhagyását a felperes és az érdekelt vonatkozásában is támogatta. Az érdekelt elővásárlási jogosultsága azonban megelőzi a felperesét, ezért vele hagyta jóvá a szerződést. Alperes határozata 2018.március 23-án került kézbesítésre a felperesnek, mellyel szemben a 30 napos keresetindítási határidő 2018.április 22-én járt le.

Felperes kereseti kérelme

7. Felperes – jogi képviselő nélkül, személyesen eljárva - 2018.április 12-én a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 101.K.27.402/2018/1.számon lajstromozott keresetlevelet terjesztett elő az alperesi határozattal szemben. Ebben előadta: 1. Az elfogadó nyilatkozatba nem tekinthetett bele, erről nem kapott fénymásolatot. 2.A

képviselő-testület jogsértően változtatta meg a kamara állásfoglalását. 3. Az alperes nem vette figyelembe a feltűnő aránytalanságot az érdekelt és az ő vásárlási jogosultsága között a földterületek nagyságára vonatkozóan. 4. Kérése ellenére az alperesi hatóság nem törekedett olyan döntést hozni, amellyel mindkét fél elégedett lehetne. 5. Az alperes nem vette figyelembe a keresetében megfogalmazott kifogásai egyikét sem. Megismételte határozatában az előző jogszabálysértő döntését. 6. Mindössze annyit tett, hogy a határozat részbeni legalizálásához pótlólag beszerezte a kamarától az újabb állásfoglalást.

Mindezekre tekintettel a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal 570.435/3/2018. számú határozata felülvizsgálatát kérte azzal, hogy kénytelen jogorvoslatért fordulni az eljáró bírósághoz.

8. **A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság** (három hivatásos bíróból álló tanácsa) **101.K.27.402/2018/2.számú végzésében** (2018.május 23.) hiánypótlásra hívta fel a felperest a Közigazgatási perrendtartásról szóló 2017.évi I.törvény (a továbbiakban: Kp.) 45.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, többek között arra nézve, hogy jelölje meg a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet, konkrétan megjelölve, hogy az alperes mely jogszabály, milyen paragrafusát sértette, az annak alapjául szolgáló tények, illetve azok bizonyítékai előadásával. A végzésben tájékoztatta arról is a felperest, hogy amennyiben a megjelölt hiányosságokat a felperes 8 nap alatt nem pótolja, úgy a bíróság a Kp.48.§ (1) bekezdés j.) pontja alapján a keresetlevelet visszautasítja.
9. Felperes a 2018.június 11-én érkezett 101.K.27.402/2018/5.számú beadványában (a továbbiakban: hiánypótlott kereset) a bíróság által visszautasítás terhe mellett felhívott hiányokat pótolta. Többek között megjelölte a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet, konkrétan megjelölte az alperes által megsértett jogszabályt és jogszabályhelyet: az alperes nem tárta fel teljeskörűen a tényállást, ezzel az Ákr.62.§-át sértette. Az alperes határozata a Földforgalmi törvény 19.§ (5) bekezdésében foglalt egybefoglalt vételáron történő értékesítés esetén gyakorolható elővásárlási szabályokat, a Földforgalmi törvény 5.§ 21.pontjában foglalt mezőgazdasági üzemműközpont fogalmának meghatározására vonatkozó szabályát, a Fétv. 19.§ utaló rendelkezése alapján alkalmazandó Földforgalmi törvény 18.§ (1)-(4) bekezdésében foglalt elővásárlási szabályokat, ezáltal a Földforgalmi törvény 29.§ (1)-(3) bekezdését és 30.§ (1)-(5) bekezdése szerinti jóváhagyási szabályokat sértette. Mindezen jogszabálysértésekkel okozott felperesi jogsérelemként azt jelölte meg, hogy a perbeli adásvételi szerződéssel érintett földek tulajdonjogát nem tudja megszerezni az alperes jóváhagyásának hiányában, hanem azt az érdekelt szerezheti meg. A jogsérelem alapjául szolgáló tényként jelölte meg a következőket: 1. az adásvételi szerződés tárgyát képező földek egymással nem szomszédosak; 2. az érintett földek az eladók vonatkozásában nem egy üzemműközponthoz tartoznak, mert az egy üzemműközponthoz tartozást a több eladó közös tulajdonában álló több föld ugyanazon haszonbérlet nem alapozza meg, az egy üzemműközponthoz tartozást nem a haszonbérlet, hanem az eladó vonatkozásában kell vizsgálni; 3. az eladók nem minősülnek földművesnek, ezért üzemműközponttal nem rendelkeznek, következésképpen az egy üzemműközponthoz tartozás, mint az egybefoglalt vételár másik lehetséges feltétele, nem állt fenn. Mindezek következtében az alperesnek nem az érdekelttel, hanem a felperessel kellett volna az adásvételi szerződést jóváhagynia.

Kizárólag a 101.K.27.402/2018/1.számú keresetlevél 1-6. pontjában foglaltakat vizsgálta és értékelte a bíróság, az 5.sorszámú – bíróság felhívására benyújtott – hiánypótoló keresetben foglalt jogszabálysértéseket nem.

15. A **Fővárosi Törvényszék 9.Kf.650.630/2018/7.számú másodfokú végzésével** (2019.május 08.) felperes fellebbezése folytán a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.402/2018/14.számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezte. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemi felülbírálatra nem alkalmas, mivel az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, a Kp.8.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, ezért nem volt megállapítható az, hogy az egyesbíró elé utalás a Kp.56.§ (4) bekezdésében foglalt szabályoknak megfelelően történt-e meg.

Az elsőfokú ítélet

16. A **Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság** – a megismételt eljárás eredményeként hozott - **100.K.27.906/2019/12. sorszámú ítéletével** (2019.december 04.) a keresetet ismét elutasította, melyben gyakorlatilag megismételte a hatályon kívül helyezést megelőző 8.K.27.402/2018/14.számú ítéletben foglaltakat.
17. A felperesnek az érdekelt elővásárlási nyilatkozata körében hivatkozott iratbetekintési, másolat-kérési jogának korlátozásával kapcsolatosan kifejtette, hogy ezt a hivatkozást a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletével már elbírálta. A keresetlevélben szereplő további hivatkozások nem voltak összhangban az alperes által alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekkel, a hatóságnak nincs mérlegelési jogköre a szerződés jóváhagyása körében. A felperesnek a korábbi keresetére történő hivatkozása nem tekinthető egzakt jogsérelemi hivatkozásnak, így az – a Kúria Kfv.I.35.315/2013/4. számú határozatára is figyelemmel – érdemben nem bírálható el.
18. Az 5.sorszámú – 30 napon túl – előterjesztett jogséremlmek körében az elsőfokú bíróság hivatkozott a Kp. 43.§ (1) bekezdésére és több felsőbbbírósági döntésre. Kiemelte, hogy tiltott keresetkiterjesztés tekintetében követett bírói gyakorlat a Kp. hatálya alá tartozó ügyekben is irányadó. A felperes a határidőben előterjesztett keresetében a tényállás-tisztázási kötelezettség elmulasztására, valamint az egybefoglalt vételáron történő értékesítés, a mezőgazdasági üzempont fogalma és az elfogadó nyilatkozat értelmezésének nem megfelelőségére nem hivatkozott, így ezeket a jogséremlmeket a bíróság nem volt jogosult vizsgálni. Az elővásárlási jogosultak sorrendje, valamint a jóváhagyással kapcsolatos jogsérelem vonatkozásában a bíróság már állást foglalt, továbbá azokat a felperes a határidőn túli beadványában az egybefoglalt vételárral és a mezőgazdasági üzemponttal kapcsolatos hivatkozásai körében hívta fel, ezeket pedig – a határidőben benyújtott – kereset nem tartalmazta. A felperes tanúbizonyítási indítványait az elsőfokú bíróság mellőzte, mert azok a tiltott keresetkiterjesztésben írt hivatkozások alátámasztására szolgáltak.

19. A bíróság kifejtette, hogy a felperesnek azon általános hivatkozása körében, hogy az alperes nem vette figyelembe a korábbi keresetének hivatkozásait, ez nem tekinthető egzakt jogsérelmi hivatkozásnak. Utalt a Kúria Kfv.I.35.315/2013/4. szám alatti határozatában foglaltakra, mely szerint közigazgatási perben a keresetlevélben konkrétan meg kell jelölni a hivatkozott jogszabálysértést, konkrét tényekhez köthető általános hivatkozás nem elegendő.
20. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy a bíróság hiánypótlásában a jogsérelmet már előterjesztő felperest mégis felhívta a jogsérelm megjelölésére, nem eredményezi az arra nyitvaálló határidő meghosszabbítását, a felperes ezzel kapcsolatos hivatkozásainak elfogadása a Kp.43.§ (1) bekezdése és a 85.§ (1) bekezdésével - a bíróság döntési jogkörének korlátaival - ellentétes (contra legem) értelmezésre vezetne, megjegyezve, hogy a bíróság a hiánypótló felhívás tartalmához nincs kötve.

A másodfokú ítélet

21. A Fővárosi Törvényszék 9.Kf.650.004/2020/10.számú jogerős ítéletében (2020.szeptember 23.) felperes fellebbezését elbírálva az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A bíróság a Kp. megengedett keresetváltoztatásra , illetve tiltott keresetkiterjesztésre irányadó szabályai egybevetése kapcsán megállapította, hogy a Kp.37.§ (1) bekezdés f) pontja – a Kp. 39.§ (1) bekezdése alapján 30 napon belül benyújtandó – keresetlevél kötelező tartalmi elemei között sorolja fel a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelm megjelölését. A Kp.43.§ (1) bekezdése alapján a felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, a cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezéseire csak a keresetindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni. Ezzel összefüggésben a Kp.46.§ (4) bekezdése előírja: ha a keresetlevél nem tartalmazza a jogsérelm megjelölését, e hiány pótlása a keresetindítási határidőn belül lehetséges. Végezetül a Kp. 85.§-a jelöli ki a bíróság döntési jogkörének korlátait, mely szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja.
22. Megállapította továbbá, hogy – a másodfokú ítélet meghozatalakor mérvadó, a Kp.84.§ (2) bekezdése és Pp.630.§ (13) bekezdése alapján alkalmazandó Pp.346.§ (5) bekezdésére is figyelemmel – ezen rendelkezések alapján az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta a tiltott keresetkiterjesztés ítélkezési gyakorlatban kimunkált feltételeit, és joggal tekintette a régi Pp. alapján e körben hozott kúriai határozatokat iránymutatónak.
23. A Kúria Kfv.I.35.432/2019/5. számú ítéletére hivatkozva rögzítette, hogy a Kp. előtti jogszabályi környezetben hozott felsőbb bírósági döntésekben szereplő, tiltott keresetkiterjesztésre vonatkozó jogértelmezés továbbra is alkalmazható. A felperes érvelésével szemben az Alaptörvény 28.cikke és a Kp.jogvédelmi funkciója nem írja felül. Az a körülmény, hogy a Kp. a korábbi „jogszabálysértés” vizsgálatától eltérően a „jogsérelm” vizsgálatát írja elő, nem eredményezheti a tiltott keresetváltoztatás értelmezésének változását, tekintve, hogy a Kp.43.§ (1) bekezdése a régi Pp.335/A.§-ával egyezően határozza meg a megengedett keresetváltoztatás, illetve a tiltott

keresetváltoztatás feltételeit. Ezzel pedig összhangban áll az az ítélkezési gyakorlat, amely ésszerű időkorláthoz köti az egyes közigazgatási cselekmények felülbírálatát, ezáltal a Kp.43.§ (1) bekezdésében meghatározott keresetváltoztatás vizsgálata során nem lehet kiindulási alap az, hogy valamely kereset a közigazgatási cselekmény egészét általános jelleggel, vagy nem egyértelműen beazonosítható okból kifogásolja. Tehát a keresetindítási határidőn túl nem volt lehetséges az alperesi határozat tényállásával, valamint jogi érvelésével közvetlen összefüggésben nem álló eredeti kereseti kifogásokat azoktól alapvetően eltérő eljárési és anyagi jogi jogsérelem-állításokkal bővíteni.

24. A másodfokú bíróság álláspontja szerint helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a hiánypótoló keresetlevél jogsérelem-állításait nem lehet a keresetlevélben rögzített valamely tétel kibontásának tekinteni. A törvényszék szerint a határidőben benyújtott és a hiánypótoló keresetlevélben megjelölt jogsérelmek egymással közvetlen összefüggésben nincsenek, azokat tehát nem lehet keresetváltoztatásként értékelni. Ez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, amikor nem bírálta el a határidőn túl megjelölt jogsérelmeket.
25. Az elsőfokon eljáró közigazgatási és munkaügyi bíróság a keresetlevél visszautasítását pedig alappal mellőzte, mivel a keresetlevélben a felperes megjelölt jogsérelmeket. A hiánypótlási felhívás tartalma az elsőfokú bíróságot nem köti, a Kp.84.§ (2) bekezdése szerint alkalmazandó 2016.évi CXXX.törvény (a továbbiakban: Pp.) 367.§ (2) bekezdésére tekintettel.

A Kúria felülvizsgálati ítélete

26. A Kúria Kfv.III.37.946/2020/9.sorszámú (2021.március 31.) végzésével kijavított **Kfv.III.37.946/2020/7. sorszámú** 2021.március 3-án kelt **felülvizsgálati ítéletével** a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
27. A Kp.46.§ (1) bekezdése és 46.§ (4) és (6) bekezdése alapján azt állapította meg, hogy e rendelkezésekből egyértelmű, hogy a bíróság alaki követelmények pótlására hívhatja fel a felperest, és amennyiben az a hiányt a kitűzött határidőn belül pótolja, abban az esetben tekinthető a keresetlevél eredetileg hiánytalanul benyújtottnak. Ugyanakkor ha a keresetlevél nem tartalmazza a jogsérelem megjelölését, ennek pótlása csak a keresetindítási határidőn belül lehetséges. Ebből következően az elsőfokú bíróság által kiadott hiánypótló végzés nem írhatja felül a Kp.46.§-ának rendelkezéseit, vagyis a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelem megjelölése a keresetindítási határidőn túl nem jogszerű.
28. A Kp.48.§ (1) bekezdés k) pontja kimondja, hogy a bíróság a keresetlevelet visszautasítja, ha a felperes a keresetindítási határidőn belül nem jelölte meg a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet, azonban osztotta a törvényszék azon érvelését, hogy az elsőfokú bíróság alappal mellőzte a keresetlevél visszautasítását, mert a felperes a keresetlevelében megjelölt jogsérelmet. A Kp.37.§ (1) bekezdés f) pontja értelmében a pert megindító keresetlevélnek tartalmaznia kell a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet, továbbá a 85.§ (1) bekezdése szerint a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem

korlátai között vizsgálja. A Kp.39.§ (1) bekezdése alapján a keresetlevelet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a vitatott közigazgatási cselekmény közlésétől számított harminc napon belül kell a vitatott cselekményt megvalósító közigazgatási szervhez benyújtani. A 43. § (1) bekezdés rögzíti, hogy a felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, a cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezésére csak a keresetindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni. Az irányadó bírói gyakorlat szerint – Kf.VI.39.149/2020/4., Kfv.I.35.432/2019/5. – pedig a keresetkiterjesztés tilalmába ütközik, ha a felperes a perindítási határidő letelte után új megtámadási irányt kíván szabni a közigazgatási perben. A Kúria véleménye szerint a Kp.43.§-a a tárgyaláson kívül elbírált ügyekre is vonatkozik.

29. A korábbi perben benyújtott keresetlevélre történő felperesi visszautalás nem releváns, mivel a felperesnek a jogsérelmet a támadott határozatra vonatkozóan, konkrétan szükséges megjelölnie.

30. Mindezért a Kúria a keresetlevél (helyesen: felülvizsgálati kérelem) VI. pontjában megjelölt, alperesi határozattal szembeni, Földforgalmi törvényen alapuló anyagi jogi jogsérelmekkel – valójában a teljes, 6 éven át tartó eljárás során kifogásolt jogsérellemmel, nevezetesen azzal, hogy a felperes a szerződéses ingatlanok tulajdonjogát az alperes határozata miatt nem tudta megszerezni – nem foglalkozott, mert azok a tiltott keresetkiterjesztés hatálya alá tartoznak.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, tekintettel arra, hogy

- a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kormányhivatal 570.435/3/2018. számú határozata ellen keresetet terjesztett elő;
- a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – megismételt eljárásban hozott - 100.K.27.906/2019/12. sorszámú ítéletével szemben fellebbezéssel élt;
- a Fővárosi Törvényszék 9.Kf.650.004/2020/10.számú jogerős ítélete ellen a Kúriához felülvizsgálattal élt;
- a Kúria Kfv.III.37.946/2020/9.sorszámú végzésével kijavított Kfv.III.37.946/2020/7.sorszámú ítélete elleni felülvizsgálatot kizárja a Kp.116.§ d) pontja.

Nyilatkozom, hogy az ügyben a Kúria előtt további felülvizsgálati eljárás, illetve perújítás (jogorvoslat a törvényesség érdekében) a jelen ügyben nincs folyamatban.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló, Kúria Kfv.III.37.946/2020/7.sorszámú ítéletét jogi képviselőm részére elektronikus úton az első fokon eljáró Debreceni Törvényszék 2021.március 24.napján kézbesítette. Az alkotmányjogi panasz 60 napos benyújtási határideje lejárt 2021.május 23.napja pünkösd vasárnap ünnepnapra esik.

Ezért a pünkösdi hétfői ünnepnapot (2021.május 24.) követő első munkanapon, 2021.május 25.napján jár le a panasz benyújtásának határideje.

(A Kúria Kfv.III.37.946/2020/9.sorszámú kijavító végzését és a kijavított Kfv.III.37.946/2020/7.sorszámú ítéletet a Fővárosi Törvényszék 2021.április 21.napján jogi képviselőm részére elektronikus úton kézbesítette.)

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozó az indítvánnyal érintett elsőfokú, másodfokú és Kúria felülvizsgálati ítéletével befejezett ügyek felperese volt, ezért e döntések rá nézve tartalmaztak rendelkezést, és az elővásárlási joggal érintett adásvétel érdekelttel való jóváhagyása közvetlenül az indítványozó tulajdonjogát érinti.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta:

A közigazgatási perben a Pp. 72.§-a szerinti kötelező jogi képviselet szabálya nem érvényesül. Következésképpen a jogban nem jártas „laikus” állampolgártól általában elvárt zsinórmérték a közigazgatási perben a Kp.37.§ f) pontjában – a keresetlevél kötelező tartalmi elemei között megjelölt – „jogsérelem” tekintetében nem lehet a jogi képviselőtől elvárt, pontos „jogszabályhely” megjelölés a megsértett jog, az, amelyre nézve a bíróság leszűkítheti az érdemi jogorvoslatot.

Amennyiben ezt - a laikus jogkereső állampolgártól elvárható - zsinórmértéket meghaladó követelményt állít a közigazgatási perben eljáró bíróság, az a jogorvoslatához való jog korlátozását eredményezi, mely ellentétes az Alaptörvény XXVIII.cikk (1) bekezdésével, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Ellentétes továbbá a Alaptörvény XXVIII.cikk (7) bekezdésével, melynek értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A közigazgatási per tekintetében a jogalkotó figyelemmel volt arra, hogy e perek az állampolgárok életviszonyainak olyan széles körét érinthetik, melyekben való jogérvényesítéshez szükséges jogszabályi tájékozottságuk nincsen, illetve pénzügyi lehetőségeik korlátozottak, s ez egyben a közigazgatás jogsértő tevékenységével szemben nyújtott jogvédelem és jogorvoslat jogához fűződő alkotmányos jogaikat is csorbíthatja. Ezért velük szemben nem a jogi képviselővel eljáró féltől elvárható „jogszabálysértés”, hanem mindössze a „jogsérelem” megjelölését írta elő a keresetlevél kötelező tartalmi elemeként. Azt, hogy nem pusztán terminológiai eltérésről van szó, alátámasztja a Kp. Preambuluma, amely a következőket tartalmazza:

„Az Országgyűlés a történeti alkotmány vívmányainak tiszteletben tartásával, a közigazgatási bíráskodás önállóságát elismerve és nemzeti hagyományait megújítva, a közigazgatási perek hatékony, gyors és szakszerű elbírálását lehetővé tevő önálló perrendi szabályok szükségességét felismerve, a közigazgatási bíróságok által a közigazgatás jogsértő tevékenységével szemben nyújtott jogvédelem és jogorvoslat biztosítása céljából, továbbá annak érdekében, hogy a közigazgatási szervek hatásköreiket törvényben előírtaknak megfelelően gyakorolják, és tevékenységük összhangban legyen azokkal a célokkal, amelyek elérése érdekében azokat megvalósították, az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés b)-d) pontja végrehajtására a következő törvényt alkotja:”

Az Alaptörvény – módosított - 25.cikk (2)-(3) bekezdése a következőkről rendelkezik:

(2) A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.

(3) A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

Amennyiben a közigazgatási bíróság érdemben – az anyagi jognak való megfeleléséről vagy az anyagi jogszabálysértésről, azaz a közigazgatási határozatok törvényességéről – nem dönt abból az okból, hogy a felperes által jogi képviselő nélkül, személyesen benyújtott keresetlevele a jogorvoslattal érintett közigazgatási határozat elleni jogsérelmet nem a nevesített jogszabálysértés megjelölésével terjesztette elő, mely egyben az eljáró közigazgatási bíróság döntési korlátját is jelenti, megvalósítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog sérelmét is azzal, hogy elvonja az állampolgár tényleges jogorvoslathoz, érdemi jogsérelmének orvoslásához való jogát. Megvalósítja továbbá az Alaptörvény XXVIII.cikk (7) bekezdése szerinti alapjog sérelmét, melynek értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. E jogorvoslati jogon azonban nem a formális jogorvoslat értendő.

Annak bemutatása, hogy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Kúria felülvizsgálati ítéletével hatályában fenntartott jogerős ítéletnek azon rendelkezése, mely szerint „a tiltott keresetkiterjesztésre vonatkozó jogértelmezés továbbra is alkalmazható, a felperes érvelésével szemben, az Alaptörvény 28.cikke és a Kp.jogvédelmi funkciója nem írja felül” az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő alkotmányos alapjog érvényesülését nem teszi lehetővé. Ezen alapjogok gyakorlatilag csak akkor biztosítottak, ha a peres eljárás során a bíróság a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikkének figyelembevételével azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi. Amennyiben a bíróság saját maga által deklaráltan az Alaptörvény 28. cikkének mellőzésével jár el, azaz a jogszabályokat nem céljuknak megfelelően, a közjó érdekében alkalmazza, sérül a jogállamiság követelménye, a hatalommegosztás elve és a tisztességes

bírósági eljárás, valamint a jogorvoslat nem biztosított, amely egyben alapjogi sérelmet is eredményez.

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” *Ezért* alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek tekintendő, hogy a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő alapjogok érvényesülnek-e akkor, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását kifejezetten mellőzi, és ezzel megakadályozza a jogszabály céljának érvényesülését.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Alaptörvény 25.cikk (2)-(3) bekezdése:

(2) A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.

(3) A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

Alaptörvény 28.cikk:

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumbát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

I.

A bíróság előtti tisztességes eljáráshoz fűződő alaptörvényben biztosított jog megsértése végigvonult a közigazgatási peres eljárás egészén a következő bírósági beavatkozással:

A Kp.46.§ (4) bekezdése szerint a jogsérelem megjelölésének hiányát pótolni a keresetindítási határidőn belül lehet. A bíróság a jogsérelem megjelölésének hiánya pótlására kiterjedő hiánypótlási felhívást bocsátott ki, de olyan időben, amikor a 30 napos keresetindítási határidőn belül a jogsérelem megjelölése már nem volt lehetséges.

A felperes e hiánypótlási felhívásnak – a jogsérelem jogszabályszerű megjelölésére kiterjedően – eleget tett, következésképpen a Pp.46.§ (6) bekezdése alapján úgy kellett volna tekinteni, mintha eredetileg is hiánytalanul adta volna be a keresetet.

Majd ugyanezen bíróság másik tanácsa arra az álláspontra jutott, hogy a korábbi végzése nem köti saját magát, hanem a végzésére a keresetindítási határidőn túl benyújtott – konkrét jogszabálysértésre kiterjedő – hiánypótlott kereset érdemi vizsgálata a tiltott keresetkiterjesztés Kp.43.§ (1) bekezdése szerinti szabálya folytán nem lehetséges.

Míndeközben a Kp.43.§ (1) bekezdése csak azt tilalmazza, hogy „a keresetet a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, a cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezésére” nem lehet a keresetindítási határidőn túl kiterjeszteni. Jelen esetben a keresettel támadott közigazgatási cselekménynek (határozatnak) egyetlen rendelkezése volt: az alperes az adásvételi szerződést az érdekelttel hagyta jóvá, nem az indítványozóval. Következésképpen nem lehetett a közigazgatási cselekménynek több egymástól elkülönülő olyan rendelkezése, melyre a határidőben előterjesztett keresetlel kiterjedt, míg más rendelkezésére csak a hiánypótlott – keresetindítási határidőn túli – kereset terjedt ki.

Az Alkotmánybíróság a határozataiban a szükségességi-arányossági teszt alapján vizsgálja az eljárási szabályokban esetenként fellelhető, a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező részjogosultságok egyes korlátozásai Alaptörvénynek való megfelelését. E tárgykörben az Abh1. az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatát megerősítve kifejtette: „a tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben a 3/2014. (I. 21.) AB határozatra figyelemmel az Alkotmánybíróság más esetben is hangsúlyozta, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező részjogosultságok korlátozására az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésébe foglalt, szigorú követelményeket támasztó szükségességi-arányossági teszt alkalmazásával lehetőség van. A szükségességi-arányossági teszt alapján az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jog részét képező eljárási szabályokban foglalt időbeli korlátozás akkor felel meg az Alaptörvénynek, ha másik alapvető jog vagy szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el, tehát a korlátozás feltétlenül (vagyis elkerülhetetlenül) szükséges valamely alapvető jog érvényesülése vagy alkotmányos érték védelme érdekében. A jogkorlátozás alkotmányosságához ezen túlmenően szükséges az is, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjog-sérelem súlya megfelelő arányban legyenek egymással. A jogalkotó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni, és a korlátozásnak nem szabad érintenie az alapjog lényeges tartalmát {3/2014. (I. 21.) AB határozat, Indokolás [61]}.” (Indokolás)

Az Abh1. - többek között - rögzítette: „Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a törvényhozó nagy szabadságot élvez az egyes közigazgatási eljárási határidőkre vonatkozó, a döntésekről és más jelentős eljárási cselekményekről való értesítés és azok közzéadási szabályainak kialakítására. Különösen nagy ez a szabadság a nem az Alaptörvényből fakadó jogorvoslati eljárásra vonatkozó szabályok esetén. A jogorvoslati lehetőség igénybe vételének határideje a közzéadás módjára és a benyújtás feltételeire irányadó rendelkezésekkel együtt nem lehet annyira bizonytalan, hogy az igénybe vételére jogosultakat ténylegesen megfossza attól, hogy éljenek ezzel a jogukkal, ez ugyanis ellentétes az Alaptörvény XXIV. cikke (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes eljárás és ésszerű határidő követelményével.” (Abh1., Indokolás [27])

A fentiekkel összhangban álláspontom szerint a támadott bírói döntések – hasonlóan a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelméhez – az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdését sértették azzal, hogy a Kp. 37.§ (1) bekezdés f) pontja szerinti »közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelem« fordulatát és a Kp. 43.§ (1) bekezdése szerinti »közigazgatási cselekmény nem támadott, a cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezéseire vonatkozó keresetkiterjesztési tilalmat« mint normatartalmat úgy értelmezték, hogy a jogi képviselő nélkül eljáró felperesnek az alperes egyetlen rendelkezése (érdekelttel szembeni jóváhagyás) folytán okozott jogsérelem csak akkor és olyan mértékben orvosolható, amennyiben annak konkrét sérelmezett jogszabályhelyekbe ütközését is meghatározza a keresetindítási határidőn belül a felperes. E jogszabályhelyek utóbb történő megjelölése nélkül pedig a felperes jogorvoslati kérelmet nem kell (nem lehet) érdemben elbírálni.

Amennyiben a közigazgatási bíróság a bírósági kontroll feltételét (határidejét) ilyen módon szűkíti le, az egyúttal azt is jelenti, hogy a valós (anyagi jogi) jogsértés vonatkozásában az állampolgár érdemi jogorvoslati joga elenyészik, mégpedig amiatt, mert – kötelező jogi képviselet hiányában – a laikus állampolgár a jogszabályok teljeskörű ismerete hiányában nem képes eleget tenni annak az elvárásnak, hogy »közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelemét« a bíróság által (nem pedig törvényalkotó által!) elvárt módon megjelenítse. Alátámasztják ezt a következő döntések, melyek alapjogok sérelme nélkül foglaltak állást a keresetlevélben feltüntetendő jogsérelem mibenléte, ehhez képest a keresetkiterjesztési tilalom alkalmazhatatlansága, a jogsérelem érdemi elbírálásának szükségessége mellett:

A Kúria a Kpkf.II.37.299/2020/3. számú határozatban értelmezte a jogsérelem mibenlétét és szerepét. Ezzel összefüggésben megállapította: „A Kp. 37. § (1) bekezdés f) pontja alapján a keresetlevélben a felperesnek pontosan meg kell jelölnie, hogy milyen jogsérelemeket kíván felhozni a közigazgatási cselekménnyel szemben. Ez jelöli ki a közigazgatási bíróság vizsgálódási jogkörét. A Kp. - eltérően az 1952-es Pp-től - nem jogszabálysértés, hanem jogsérelem megjelölését kívánja meg. A korábbi Pp. alapján kialakult bírói gyakorlat szerint is a jogszabálysértés megjelölése nem a konkrét jogszabályhely feltétlen megjelölését jelentette, hanem a felperes részéről annak körülírását, hogy miért tekinti jogsértőnek az alperes határozatát. A Kp. ezt a gyakorlatot még egyértelműbben juttatja kifejezésre a „jogsérelem” fogalom használatával. A felperes feladata, hogy a keresetlevélben pontosan és határozottan írja le a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelemet vagy jogsérelemeket, azt, hogy miért gondolja számára, a jog által védett érdeke miatt sérelmesnek a tevékenységet.”

A Kúria Kfv.VII.37.523/2020/5.számú végzésében kifejtette: „Jelen ügyben a felperes kereseti kérelmét nem változtatta meg, továbbra is a besorolás megváltoztatását kérte az eredeti kereseti kérelme szerint. Tényállítást sem változtatta meg, és a megjelölt jogsérelem tekintetében sem történt módosulás: azt állította, hogy az alperes helytelenül sorolta be a Hszt. 359. § alapján, ez a jogsérelem, rá nézve a Hszt. 357. § alkalmazandó. A felperes mindösszesen az állított jogsérelem keretei között a jogi hivatkozásait egészítette ki egy új jogszabályhellyel, mely jogi érvelés már a szolgálati panaszban is szerepelt: ennek lényege, hogy a felperes, összehasonlítva más hivatásos állományúakkal, hátrányos helyzetbe kerül az alperesi jogértelmezéssel. A felperes a jogi érvelés körébe beemelte a Hszt. 5. §-ában szabályozott egyenlő bánásmód követelményét is, de az egyenlő bánásmód megsértéséhez külön kereseti követelést, így például elmaradt illetmény különbözet iránti igényt nem kapcsolt. A szolgálati panaszt elbíráló határozatnak nem volt olyan további, elkülönülő rendelkezése, amelyet a felperes csak a keresetindítási határidőn belül támadhatott volna meg. A szolgálati panaszt elutasító határozat mindösszesen azt tartalmazta, hogy a felperes panasza megalapozatlan, mert a várakozási ideje 2018. január 1-jéig meghosszabbodott.

A fentiek alapján a felperes a keresetét nem változtatta meg, de keresetkiterjesztése sem volt. A kereseti kérelemben és a megjelölt jogsérelemben irányváltás nem következett be, új tények nem merültek fel. Azaz a megjelölt jogsérelem nem változott, a felperes ugyanazon jogsérelem alapjául szolgáló további, összefüggő jogszabálysértésre hivatkozott, ami azonban nem tiltott. A felperes a megjelölt jogsérelem keretein belül jogosult volt jogszabályi hivatkozásait kiegészíteni, ami nem sértette a Kp. 43. §-át...

Az elmondottakra figyelemmel az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a felperes egyenlő bánásmód elvére való hivatkozását tiltott keresetváltoztatásnak és keresetkiterjesztésnek, és téves jogi álláspontja folytán azt érdemben nem bírálta el. Mindezek miatt a Kúria a jogerős ítéletet - a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával, mellőzve a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott további jogsértések vizsgálatát - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.”

A Kúria Kfv.VII.38.267/2018/5.számú ítéletében a következő álláspontot foglalta el: „A Kúria a kereseti kérelem jellegével és megváltoztatásával kapcsolatban a következőket emeli ki: Az alperes határozatában megállapította, hogy a felperes fegyelmi vétséget követett el és ezért szankciót alkalmazott. A felperes keresetében jogi indokai megjelölésével a határozat felülvizsgálatát és megváltoztatását kérte. Mindebből következően felperes keresete a „határozottság” vonatkozásában megfelelt a törvényi követelményeknek, annak alapján az elsőfokú bíróság megállapíthatta, hogy felperes milyen okból és milyen tartalmú perbeli indítványt terjesztett elő. Az elsőfokú eljárást a Kp. alapján kellett lefolytatni, így a keresetváltoztatás tekintetében irányadó volt a Kp. 43. § (1) bekezdése. Ennek értelmében: a felperes a keresetét legkésőbb a tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, a cselekmény rendelkezésétől egyértelmű, elkülöníthető rendelkezésére csak a keresetindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni. Felperes írásban előterjesztett kereseti kérelme kétség kívül nem tartalmazott utalást a fegyelmi tanács összetételére, ilyen előadást felperes a per első tárgyalásán, 2018. szeptember 19. napján tett a tárgyalási jegyzőkönyv alapján. A felperes ezen nyilatkozata a Kp. 43. § (1) bekezdésének megfelelt, és nem jelenti a Kp. 78. § (4) bekezdésének sérelmét sem. E

tekintetben abból kell kiindulni, hogy az alperes határozata, annak rendelkező része egy rendelkezést tartalmazott, melynek teljes egészében történő felülvizsgálatát kérte felperes az írásban előterjesztett kereseti kérelmében. Az alperes határozatának nem voltak „elkülöníthető részei”, így fogalmilag sem merülhetett fel, hogy felperes eredetileg nem vitatott kérdésekre terjesztette volna ki keresetét. A fegyelmi tanács összetételével kapcsolatos felperesi előadás ugyanakkor nem önálló kereseti kérelem, hanem a jogszabálysértés indokolása, illetve a kereseti kérelemhez kapcsolódó új jogi indok megjelölése.”

A fentiek alapján a Fővárosi Törvényszék 9.Kf.650.004/2020/10.számú jogerős ítéletének a felülvizsgálata tárgyában a Kúria Kfv.III.37.946/2020/7.számú ítélete alaptörvény-ellenes, mivel az eljáró Kúria a határozatát az Alaptörvényben szabályozott tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog, azaz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését sértő, módon hozta meg. A Kúria ítélkező tanácsai között az alkalmazott jogszabály értelmezésében felmerülő eltérések miatt jogegységi eljárást nem kezdeményezett.

A 22/2013. (VII. 19.) AB határozat szerint a jogorvoslathoz való jog azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. Az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.

Az Alkotmánybíróság egy másik határozatában [35/2013. (XI. 22.) AB határozat] rámutatott, hogy a jogorvoslathoz való jog tényleges biztosítottsága vonatkozásában vizsgálni kell azt is, hogy alkotmányjogi értelemben érdemi tárgykörre vonatkozik-e a bíróság határozata, továbbá hatékony jogvédelmet jelenthet-e a jogorvoslat biztosítása. Ezen felül vizsgálat tárgyává kell tenni azt is, hogy a jogorvoslathoz való jog korlátozására alkotmányos indokkal került-e sor, továbbá azt, hogy a jogorvoslathoz való jog korlátozásával járó alapjog-korlátozás arányosnak tekinthető-e.

A 36/2013. (XII. 5.) AB határozat szerint a jogorvoslathoz való jog törvényben meghatározottak szerint gyakorolható, ezért az egyes eljárásokban eltérő szabályozás lehetséges. Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme ugyanakkor a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.

Az Alkotmánybíróság a 3150/2017. (VI. 14.) AB határozatában pedig a jogorvoslat hatékonysága szükséges feltételének minősítette, hogy a kérelmezőnek alanyi joga legyen a jogorvoslatot igénybe venni, a jogkör gyakorlójának pedig érdemi felülbírálatra legyen lehetősége.

Mindezeket figyelembe véve a hatékony jogvédelem követelményének az eljáró bíróságok nem tettek eleget, ugyanis a keresetkiterjesztési tilalomra vonatkozó szabályok alkalmazása körében nem voltak figyelemmel egyrészt arra, hogy a Kp.43.§ (1) bekezdése csak azt tilalmazza, hogy „a keresetet a közigazgatási cselekmény keresettel

keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassa és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálja {9/2017. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [21]}. E körben hangsúlyozottan jelen vannak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes bírósági eljárás követelményei.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az Alkotmánybíróság - korábbi alkotmánybírósági határozatokra hivatkozva - rámutatott arra, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.

A közigazgatási határozatok törvényessége bírósági ellenőrzésének szabályozásánál alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a perbe vitt jogokat és kötelezettségeket érdemben elbírálhassa. A közigazgatási döntési jogkört meghatározó szabálynak megfelelő szempontot vagy mércét kell tartalmaznia, amely alapján a döntés jogszerűségét a bíróság felülvizsgálhatja. A közigazgatási határozatok törvényességének bírói ellenőrzése tehát alkotmányosan nem korlátozódhat a formális jogszerűség vizsgálatára. A közigazgatási perben a bíróság nincs a közigazgatási határozatban megállapított tényálláshoz kötve, és a jogszerűség szempontjából felülbíráhatja a közigazgatási szerv mérlegelését is.

Az a jogszabály alkalmazás alkotmányellenes, amely kifejezetten kizárja a jogkérdésen túlmenő bírói felülvizsgálatot, vagy annak a közigazgatási mérlegeléssel szemben olyan kevés teret hagy, hogy az ügy megfelelő alkotmányos garanciák közötti érdemi elbírálásáról nem beszélhetünk.

Az Alkotmánybíróság a 17/2015. (VI. 5.) AB határozatban a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata tekintetében megállapította, hogy a modern magyar közigazgatási bíráskodást létrehozó jogforrás, a magyar királyi közigazgatási bíróságról szóló 1896. évi XXVI. törvénycikk történeti alkotmányunk egyik vívmánya. A törvénycikk 131. §-a úgy rendelkezett, hogy a bíróság „érdemileg tárgyalja és eldönti az ügyet”; a 134. §-a szerint pedig „[a] határozatok hozatalánál a bíróság a bizonyítékokat szabadon mérlegeli, s a tárgyalás és a bizonyítás folyamában szerzett meggyőződésének egész benyomása alapján íté.” Történeti alkotmányunk vívmányaira és a hivatkozott döntésre alapozva az Alkotmánybíróság megerősítette, hogy a közigazgatási határozatok törvényességének bírói felülvizsgálata alkotmányosan nem korlátozódhat a jogszerűség pusztán formális szempontok szerinti, az eljárási szabályok betartására korlátozódó vizsgálatára. A közigazgatási ügyben eljáró bíróság nincs kötve a közigazgatási határozatban megállapított tényálláshoz, és a jogszerűség szempontjából felülbíráhatja - sőt, felül kell bírálnia - a közigazgatási szerv mérlegelését is. Döntése során figyelemmel kell lennie az Alaptörvény 28. cikkére, vagyis azt kell feltételeznie,

hogy a jogszabályok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. {17/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [86]-[88]}." (Abh., Indokolás [16]-[20])

A fentiekre figyelemmel a t. Alkotmánybíróság jelen ügyben vizsgálat alá vonhatja: alkotmányjogi értelemben érdemi tárgykörre vonatkozik-e a hatóság határozata, hatékony jogvédelmet jelenthetne-e az érdemi jogorvoslat biztosítása, illetve - ha szükséges - azt kellett megvizsgálni, hogy az alapvető jog korlátozására alkotmányos indokkal került-e sor, és az arányosnak tekinthető-e.

Az Abh.-ban az Alkotmánybíróság rámutatott arra is, hogy „[a] közigazgatási szervek tevékenységével kapcsolatosan a jogállamiság elvéből fakadó követelmény a közigazgatás törvény alá rendeltségének követelménye. A társadalmi viszonyokba közhatalom birtokában beavatkozó közigazgatási szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által szabályozott eljárási rendben, az anyagi jog által megállapított keretek között hozzák meg döntéseiket {38/2012. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [72]}.

A közigazgatási jogalkalmazás során hozott határozatok tekintetében az eljárásjog intézményrendszerének a jogállamiságból fakadó mindkét követelmény, a közigazgatási határozatok törvényessége és a jogbiztonság követelményének érvényesülését egyaránt biztosítani kell. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában az Alkotmánybíróság már többször nyomatékosította, hogy a közigazgatás törvény alá rendeltségét jogállami követelménynek tekinti, amelyet a közigazgatási határozatok törvényességi ellenőrzése folytán a bíróságoknak kell biztosítaniuk {24/2015. (VII. 7.) AB határozat, Indokolás [19], [20]; 30/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [85]}.

A panaszom tárgyává tett kúriai ítélet nem biztosította a hatékony jogvédelmet az érdemi jogorvoslat biztosítása, és ezt az alapvető, Alaptörvényben biztosított jogom olyan korlátozásával tette, melyre sem a vonatkozó jogszabályból és nem az Alaptörvényből levezethető indokkal került sor, ezért az arányosnak sem tekinthető.

II.

Az Alkotmánybíróság a 23/2018. (XII. 28.) AB határozatában alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek tekintette, hogy a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz fűződő alapjogok érvényesülnek-e akkor, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazását kifejezetten mellőzi, és ezzel megakadályozza a jogszabály céljának érvényesülését. Kifejtette, hogy az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. „[25]Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségeként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat elsősorban azok céljával összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítani kell a jogszabály céljának érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmeznie. A Kúria ezzel szemben nem látott indokot az Alaptörvény 28. cikkének alkalmazására, alaptörvénybeli kötelezettsége ellenére nem vette figyelembe a jogszabály célját.

[26]Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.

[27]Az Alkotmánybíróság a később számos határozatában megerősített, és hatályos, következetes gyakorlatának megfelelő, 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás «méltánytalan» vagy »igazságtalan«, avagy»nem tisztességes«” (ABH 1998, 95.) {legutóbb megerősítette a 3254/2018. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [41]}. Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: „elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig - mérlegelés eredményeként - mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve” {lásd 20/2017. (VII. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.), Indokolás [17]; vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.

[28] A jelen ügyben eljáró bíróság az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés célját egy törvény, a Ket. egyértelműnek vélt szabályozására hivatkozva hagyta figyelmen kívül. Ezzel Alaptörvényben rögzített kötelezettségének nem tett eleget, így a meghozott bírói döntés önkényessé vált, mert kilépett abból a jogértelmezési keretből, amelyet számára az Alaptörvény előírt. Az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. Az Alkotmánybíróság az Abh2.-ben kapcsolta össze a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát. Elvi éllel kimondta:

„[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével” (Indokolás [23]). Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. Az Abh2. alapjául szolgáló esetben a bíróság contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági jogsérelem szintjére (Indokolás [29]). Tehát a contra legem jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet. A contra legem jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz az Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (contra constitutionem) {lásd 3280/2017. (XI. 2.) AB határozat, Indokolás [38]}. Jelen esetben a bírósági jogértelmezés a rá vonatkozó, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyta, emiatt contra constitutionem vált önkényessé, és így az érintett felek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta.

[29] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy nem tekinti feladatának a bírósági jogalkalmazás felülvizsgálatát, csupán annak alkotmányos kereteinek betartását ellenőrzi, különös tekintettel a bírósági jogértelmezésnek az Alaptörvény 28. cikkében foglalt lényeges elemeire, egyrészt az Abh1.-gyel bevezetett alapjogi érintettség, valamint a jelen határozatban kimunkált, a jogszabályi célhoz kötött jogértelmezési alapelv vizsgálatára.

[30] Az Alkotmánybíróság kiemeli azt is, hogy pusztán az a tény, hogy a bíróság a jogszabály céljának vizsgálata után azzal ellentétes tartalmú döntést hoz, nem eredményez minden esetben és feltétlenül alaptörvény-ellenességet. Egy ilyen követelmény a jogrend működőképességet veszélyeztető rugalmatlanságát idézhetné elő. Maga az Alaptörvény 28. cikke is akként fogalmaz, hogy a jogértelmezésnek a jogszabály célját elsősorban kell figyelembe vennie, és nem zárja ki, hogy a jogszabály tartalmának megállapításakor a bíróság egyéb szempontokra is figyelemmel legyen, és hogy ezek mérlegelése során, indokolt esetben, a jogszabály eredeti céljával ellentétes következtetésre jusson. Az a bírósági mérlegelés azonban, amely a jogszabály céljának vizsgálatát teljes mértékben és kifejezetten kizárja, már alaptörvény-ellenesnek minősül.”

A jelen ügyben eljáró bíróság az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés célját a Közigazgatási perrendtartás egyértelműnek vélt, fentebb kifejtett szabályozására hivatkozva hagyta figyelmen kívül, mellyel éppen a Kp. Preambulumában meghatározott törvény megalkotásának alábbi célját hagyta figyelmen kívül: „a közigazgatási bíróságok által a közigazgatás jogsértő tevékenységével szemben nyújtott jogvédelem és jogorvoslat biztosítása céljából, továbbá annak érdekében, hogy a közigazgatási szervek hatásköreiket törvényben előírtaknak megfelelően gyakorolják, és tevékenységük összhangban legyen azokkal a célokkal, amelyek elérése érdekében azokat megvalósították.”

Figyelmen kívül hagyta továbbá a Kp-nek az új szóhasználatát (jogsérelem) – a korábbi bírói gyakorlatnak az rPtk eltérő terminológiájára (jogszabálysértés) alapuló keresetkiterjesztési tilalom értelmezése körében.

Hivatkozom arra, hogy a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat a következőket mondta ki: „[15] Az Alkotmánybíróság az eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot az eljárás egészének minőségében ragadta meg. A vonatkozó korábbi gyakorlat áttekintése során a testület a 13/2013. (VI. 7.) AB határozatban a korábbi alkotmánybírósági döntésekben foglaltak felhasználhatóságát illetően rögzített szempontok figyelembevételével járt el. Ennek megfelelően a konkrét ügy kapcsán összevetette az alapul szolgáló alaptörvényi, illetve alkotmányi rendelkezéseket, és megállapította, hogy nincs akadálya a korábbiakban kialakult és idevágó gyakorlat megfelelő alkalmazásának.

[16] Az Alkotmánybíróság a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában megállapította, hogy „[...] a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás »méltánytalan« vagy »igazságtalan«, avagy »nem tisztességes«” [ABH 1998, 95.] {legutóbb megerősítette a 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [17]}.

[17] Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülésének megítélését minden esetben tartalmi vizsgálathoz kötötte: mint ahogyan jelen ügyben is, elemezte az alapjog állított sérelmére vezető jogszabályi környezetet és bírói döntést, a szabályozás célját és a konkrét ügy tényállását, majd pedig - mérlegelés eredményeként - mindezekből vont le következtetéseket az adott esetre nézve megállapítható alapjogsérelemre nézve {vö. 3102/2017. (V. 8.) AB határozat, Indokolás [18]}.

[25] Az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.

[30] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket indokolás nélkül figyelmen kívül hagyó bírósági indokolás azáltal okozta a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét, hogy az indokolás hiánya két különböző jellegű jogalkalmazói önkénnyel is összekapcsolódott."

Jelen ügyben a Kp. keresetlevél szükségképpen tartalmaként a 37. § (1) bekezdés f) pontjában „a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmet, az annak alapjául szolgáló tények, illetve azok bizonyítékai előadásával” követeli meg. A Kp.47.§ (1) bekezdése – a keresetváltoztatásra vonatkozóan a következőket rendeli: „A felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet a közigazgatási cselekmény keresettel nem támadott, a cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezésére csak a keresetindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni.”

Ezen két jogszabályhelynek azon értelmezése, hogy jogsérelmen konkrét jogszabálysértést kell érteni, míg a keresetkiterjesztési tilalomba ütköző „cselekmény egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető rendelkezését” az egyetlen rendelkezést tartalmazó közigazgatási cselekmény felülvizsgálatára irányuló konkrét kereseti kérelem helyett az egyetlen rendelkezésben felhívott konkrét jogszabályokba való ütközés által lehatárolt keresetre szűkíti, ugyancsak kétszeres jogalkalmazói önkény körébe sorolható. Ez már túlmutat a jogági dogmatikai kérdéseken, ez az állampolgár alkotmányos alapjoga sérelmét, érdemi jogorvoslati joga elenyészését vonja maga után.

Különösen így van ez, ha ugyanazon bíróság egyik tanácsának – erre vonatkozó hiánypótlási végzését ugyanazon bíróság másik tanácsa nem találja alkalmazhatónak egy ugyanazon ügyben.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozom, hogy nem kezdeményeztem.

Kezdeményezem azonban a t. Alkotmánybíróságnál, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdés b) pontja alapján a kifogásolt döntésnek a felfüggesztésére szíveskedjék felhívni a Kúriát. Indokaként előadom, hogy a jogerős alperesi jóváhagyást követően megnyílik az érdekelt előtt tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének lehetősége. Ennek megtörténtét és az ingatlan érdekeltnek való birtokbaadását követően pedig – különösen ha az ingatlanokat visszterhesen jóhiszeműen szerző vevőnek továbbadja – a Ptk. szabályai szerint sem ezen szerződés érvénytelensége, sem velem szembeni hatálytalansága alapján nem lesz jogi lehetőségem azok tulajdonjogát megszerezni, azaz számomra súlyos és helyrehozhatatlan kárt okoz.

b) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Mellékelten csatolom az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviseletre vonatkozó ügyvédi meghatalmazást. A 2017. évi LXXVIII. törvénnyel megállapított Ügyvédi tevékenységről szóló törvény 34. § (2) bekezdése szerint írásba foglalt és a megbízott elfogadó nyilatkozatát is tartalmazó ügyvédi meghatalmazás teljes bizonyító erejű magánokirat.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az indítványozó (magánszemély) és az indítványozó jogi képviselője is kifejezetten hozzájárulását adja ahhoz, hogy személyes adatai közzétételre kerüljenek.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Mellékletek), melyekkel az Abtv. 52. § (4) bekezdése értelmében az alkotmánybírósági eljárás feltételeinek fennállását az indítványozó igazolja:

1. Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.402/2018/14.sz. ítélete
2. Fővárosi Törvényszék 9.Kf.650.630/2018/7.sz. másodfokú végzése (hatályon kívül helyezés)
3. Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 100.K.27.906/2019/12.sz. ítélete
4. Fővárosi Törvényszék 9.Kf.650.004/2020/10.sz. másodfokú jogerős ítélete
5. Kúria Kfv.III.37.946/2020/7.sz. felülvizsgálati ítélete és érkeztetését igazoló elektronikus értesítés
6. Kúria Kfv.III.37.946/2020/9.sz. felülvizsgálati ítéletet kijavító végzése
7. Perrel érintett adásvételi szerződés